

[Adam Møller.]

stedet for at det er en offentlig arbejdsanvisning, det drejer sig om.

Jeg vil da også gerne sige, at det nødvendigvis må medføre en usmidig arbejdsgang i arbejdsformidlingen, hvis det skulle være muligt at nægte at tage arbejde og alligevel bevare retten til 100 pct. dagpenge, hvis en arbejdsplads lå mere end 10 km væk. Det forekommer mig, at dette forslag er så uigennemtænkt eller, hvis det er gennemtænkt, så i hvert fald så usagligt, set fra arbejdsformidlingens synspunkter, at det i hvert fald absolut ikke kan nyde fremme.

Til sidst vil jeg gerne sige, at jeg også synes, det er urealistisk at ville fastsætte dagpengene til at være helt lig med den indtægt, som den pågældende har ved arbejde, bl. a. fordi der altid vil være udgifter forbundet med at udføre et arbejde, ikke alene transportudgifter, men udgifter til arbejdstøj og mange andre ting. Derfor vil det være vanskeligt at få et incitament til at komme i arbejde, når man ser, at man i virkeligheden kommer til at gå ned i indtægt ved at tage arbejde. Det kan ikke være en rimelig foranstaltning at indføre.

Ud fra disse betragtninger vil jeg altså sige, at det konservative folkeparti afviser det foreliggende forslag.

Poul Boeg (CD):

Det er jo et forslag med en lang række enkeltheder, som det kommunistiske parti her fremsætter. Jeg skal ikke gå ind på alle disse mange spørgsmål, som efter min opfattelse måske bedre egner sig til, at vi kan se på dem i udvalget, men jeg vil blot gerne tillkendegive det generelle og principielle synspunkt, at centrum-demokraterne ikke kan støtte dette forslag. Vi deler den vurdering, som flere andre ordførere har givet udtryk for, nemlig at man nok må regne med, at dette forslag primært er politisk betonet, at det næppe kan være baseret på nogen saglig og realistisk vurdering.

For blot at tage et enkelt eksempel kan jeg henviser til dette, som helt naturligt er faldet mange andre for brystet, og som vel fører os helt ud på det barokke overdrev, at man skulle have en regel om, at man kunne nægte at modtage arbejde, blot fordi det blev anvist i en afstand af mere end 10 km fra ens bopæl. Det ville virkelig være inter-

essant, hvis man kunne få en statistik over, hvor mange mennesker der ikke i forvejen bor mere end 10 km fra deres arbejdsplads.

Dette eksempel er vist rigeligt til at illustrere hele tendensen i dette forslag, og på baggrund af denne tendens kan mit parti som sagt ikke støtte forslaget.

Aage Frandsen (SF):

Det forslag, som vi behandler her, kan vel deles i to dele, nemlig det, som vedrører arbejdsløshedsunderstøttelsen, og det, som ligesom mere vedrører arbejdsformidlingen.

Når det drejer sig om det sidste, vedrørende arbejdsformidlingen, så ligger det sådan, at hvad angår forslaget i nr. 3 om, at anvisningen og kontrollen skal tilbageføres til fagbevægelsen, så har vi tidligere diskuteret denne sag her i folketinget, og vi har i SF selv fremsat et forslag herom. Vi er enige i princippet, men er ikke helt enige i det rigtige i at sige, at den skal tilbage efter de samme principper, som gjaldt før 1969. Det kunne godt være, man kunne gøre det på en anden måde. Vi har altså sagt: lad fagbevægelsen om, hvordan de vil have den tilbage. Nogle vil have den tilbage i den gamle form, andre i en ændret form, men princippet i nr. 3 kan vi være enige i.

Med hensyn til det, der ligger i nr. 4, som flere ordførere har været inde på, synes jeg nok, at det er meget uhensigtsmæssigt at nævne et bestemt kilometertal i forhold til bopælen. Hvis der deri ligger et princip om, at man mener, at der ikke skal være tale om, at man skal kunne anvise arbejde, som ligger langt fra éns bopæl, så er vi enige. Men som det er formuleret her, kan vi altså ikke støtte forslaget, for somme tider er 10 km meget langt at skulle rejse for at få arbejde, hvis ikke der er offentlige transportmidler, og hvis den pågældende ikke har eget befordringsmiddel udover en cykel. I andre tilfælde vil man sige, det er meget kort. Hvor der går offentlige transportmidler næsten fra dør til dør, må man sige, at så er det meget rimeligt at anvise arbejde betydelig længere væk end 10 km.

Det, som man formentlig skulle bruge som princip, var altså et eller andet med, at når der var tale om urimelig lang afstand fra bopæl til arbejdsplads, så skulle man kunne nægte overtagelse af arbejde. Det var det, vi foreslog i sidste folketingsssamling, og